

Թեամբ՝ շարունակեց բարձրագոյն ուսանողու-
թիւնը վինետոյ Մուրատ-Ոսպիայէլեան Լիկեո-
նին մէջ, ուսկից վերոյիշեալներու հետ անցաւ
իբրև Ուսանող բժշկութեան՝ Պատուայի Համա-
լսարանը, որուն մինչև հինգերորդ տարեշրջա-
նը փայտուն կերպով կատարեց. իսկ վեցերորդը
չսկսած՝ անակնկալ և անգութ հիւանդութիւն
մը քանադառեց զինքը նախ և Պոլիս իւր ըն-
տանեկան շրջանին մէջ վերադառնալու, և ան-
կից ալ քիչ ժամանակէն՝ երկնային հրշանիկ
հոգւոց կաճառին մէջ վերամբառնալու, ամե-
նայն գիտութեանց բուն աղբիւրակնէն հօգւով
և մտքով ստանելու և գմայիլելու համար :

*
**

Ուրիշ պատշաճատրութիւն մ'ալ սիրայօժար

կը կատարէ Խմբագրութիւնս՝ հանդիսապէս շնոր-
հակալութիւն յայտնելով ի գիտաց Ուսումնա-
կան Ժողովոյ վանացո՛ւ առ Մեծապ. Բժշկա-
պետ Երուսնդ Արսլան, Ազատակամ Ուսուցիչ
Պատուայի Համալսարանին և նշանաւոր մաս-
նագէտ վիրաբոյժ-բժիշկ, իրեն առ վերոյիշեալ
պատկաւոք ցոյց տուած բարոյական ձեռն-
տուութեան և խրախօսանայ համար, ինչ որ
կը շարունակէ նաեւ այժմ անոնց յաջորդներուն,
այն ազնուական զգացմամբ՝ որ յատուկ է մի և
նոյն՝ դպրոցի երիցագոյն ուսումնաւարտի մը
դէպ ի կրօնեղբայրներն, և տոհմասէր անհատի մը
դէպ իւր հոյրենակիցիները և իբր բարձր ա-
րուեստին և ստանուարս ասպարիզին մէջ հե-
տեւիլ ուղղոյները :

Հ. Ա. ՏԻՐՈՒԱԿ.

Գ Բ Ա Կ Ա Ն Ա Կ Ա Ն Ք

ԻՆՆԵՒՏԱՍՆԵՐՈՐԴ ԴԱՐՈՒ

ԱՆԳԼԻԱՑԻ ՄԱՏԵՆԱԳԻՐՆԵՐ

Ս Կ Ո Տ

Սկոտ (Ռալաէր), ծնած է Էսթիմուրպի
մէջ 1771, օգոստոս 15ին, և մեռած Լպ-
պրոլչֆորաի մէջ 1832, սեպտեմբեր 21ին :

Սկոտիացի ամենահին բնուանիքէ մը
յտառջ եկած, որուն ծննդաբանութիւնը գրած
է իւր անդամներէն մին՝ Ռալաէր Սկոտ Սէ-
չիլ զօրաւարը (1614-94) : Սկոտ իւր ման-
կութենէն սկսեալ ցոյց տուաւ մեծ կարո-
ղութիւն մը՝ անհանդարտ բնատրութեան մը
հետ :

Շատ կը կարգար. ինքն անձամբ կատա-
րելագործեց իւր ստացած թերի կրթու-
թիւնը :

Տարբարեկան էր, իբր իւր հայրը զինք
իւր ջով առաւ իբրև գրողի : Մեծ գէշ
կերպով օրինակելու բաւական օրինակիտա-

կան հատուածներ, Ռալաէր, ձանձրացած
սոյն պաշտօնէն, 1792ին իբրև փաստա-
բան արձանագրուեցաւ յԷսթիմուրպ : Հնա-
քիչ գատ պաշտպանեց և շատ զուարճացաւ :
Ընկերական, զուարթ, վայելուչ և սրախօս
ըլլալով՝ կը մասնակցէր շատ խնջոյքներու,
և սիրիլի էր ամէն ընկերութեան մէջ, եր-
կար արշաւանքներ կ'ընէր Սկոտիայ ամէն
կողմը, հաւաքելով կրքածին շափ՝ վիսպա-
սանական զբոյցներ, և զիրութեամբ սովորե-
լով՝ աեղական ամէն գաւառաբարբառ : Ի
վերջոյ զերմաներէն ալ սովորեցաւ :

Գաղղիական յեղափոխութիւնը՝ զինքը
ձկեց հայրենասիրական խանդավառութեան
մը ճղնածափին մէջ : Ուրպէս զի արգելու ա-
նոր մուտքը յԱնգղիա, ասպետներու խումբ
մը կազմակերպեց (1797), սր սակայն պա-
տերազմի մէջ չմտաւ :

Թէպէտեւ ինքը շատ յաջողութիւններ գր-
տաւ իբրև փաստաբան, սակայն անցիմա-
գրելի ձկաւում մը կը զգար դէպ ի գրական-
նութիւնը, ուստի 1799ին ետքը ինքզինք
ըլլորովին անար նուիրեց, Բայց ինքն արզէն

նախափութիւնք բրած էր՝ թարգմանութեամբք, համ զեբրանական պարերգներու նմանութիւններ գրելով և համ՝ հետաքրքրական բնութիւններ ընելով առատական գրութեան և հիւսիսարեանի ժողովուրդներու սովորութեանց վրայ: Բէլլէմանիի օգնութեամբ սիրու հրատարակել՝ Հին սկոթլանդական պարերգութեանց թարգմանութիւններու հասարածոյ մը, Պորտրք շրջան բանաստեղծիկն (աշուղին) արուեստը (1802-3, 3 հատոր) որ ուշագրութիւն գրանց, և Վիլյէն աշուղին թիւրուածք (1805), որով հոչակուեցաւ: Իւր գրական յաջողութիւնները գինք զինոյցուցին, և խոչնդմութեամբ՝ իրեն համար ազակոյ եկամուտ մը վերապահած էր, ինքզինք անուանել սալով նախ փոխ գրատար (1799), յետոյ գրագիր ժողովոյ (1806):

Ռաւալէր Սկոտ, Պալգաիի նման, ամէն տեսակ մեծդի շահախառնութեանց (speculations) վրայ աշխատած է: Ժամանակ մը ինքզինք քաղաքագիտութեան սուտ, սաստիկ պահպանողական հանդիսանալով: Կ'ընկերակցէր սպագրասպաններու և սպագրոդներու, իւր գրքերով ստակ կը շահէր, յետոյ գայն կը կորսնցնէր՝ իւր բարեկամաց գործերն ալ սպել սալով նոյն անձանց:

1808ին թողուց Հոնդես Էտիմուարդի թերթը՝ Հոնդես Ետամուտոյն օգնելու համար, զոր Մըրլէյ նոր հիմնած էր. նա հրատարակեց Տրալանի ամբողջական գործերը 18 հատոր, և սկսաւ Տրակիակ Անանու գրոյրներ Էտիմուարդի. ուզեց նա իսկոյն մեծ սպարան մը շինել՝ Քրիստոֆորի հետ մրցելու համար, Էտիմուարդի թատրոնին վարչութեան մէջ մասն ունեցաւ, և այլն:

Իւր Էստիկն օրիորդը (1810) բանաստեղծութեանց հրատարակութիւնը՝ իրեն համբաւ մեծցուց, բայց իւր գրավաճառական գործերը ճղնածամի մէջ էին. բարեկոյցութիւն մ'եղաւ իրեն Քրիստոֆորի հետ հաշտութիւն. նա, լաւ համ գէշ, գտնանք կարգի գրաւ: Ճիշտ այս գրամական գծաւորութեանց պահուն՝ կալուած մը կը փնէր, — Էպպոլոյր-Փորաբ. կը անկէր, կը շինէր, կ'ընկարծաւէր իւր երկիրները, և Հին զէնքերու հաւաքածոյ մը կը կազմէր: Որովհետեւ միջոց

մը կը փնտռէր ազատելու համար այն սաղնապէն՝ յորում անփութօրէն ձգած էր ինքզինք, որ մը՝ ձեռքը առաւ ձեռագիր մը՝ զոր երկար ժամանակ է վեր չէր սեռած. գայն կրկին աչքէ անցուց և հրատարակեց. այս էր՝ Ռեքլիքթէյ (1814):

Սկոտ գտած էր իւր ստոյգ ճամբան: Տարւտարուան մէջ ի ըլլա ընծայեց բոլոր այն պատմական վիպասանութիւնները, որ աշխուժով գրուած են և լի թաւր՝ նկարագրութիւններով՝ նկարչական երկրի մը՝ ուր դեռ ևս կ'ապրին բոլոր Հին սովորութիւնները, բոլոր դիցապատեան երեւոյթները, և Հին Սկոթլանդ բոլոր պարզամիտ առասպելները. Կիւյ Մանրերիկ (1815). Հեղեղ (1815). Ռոյ Ռոյ (1817): Լամբրոմուրի Հարոյ (1819), և այլն: Ասկ վերջ կու գայ Իւլսոկ (1819). ասոր մէջ՝ հեղինակը նոր կերպ մը ցուց կու սալ. թողլով իրական կեանքը, անձնական սեռութիւնը, կեղտանոցները, բոլոր մաքով կը նեռուի երեւակայութեան մէջ. և իմէ պատմական սեռակէտով՝ ժամով ժամանակագրական շատ սխալներ և կատարեալ մեղրութիւններ կը բովանդակէ, թատերգական սեռակէտով՝ ունի սքանչելի կտորներ. կորով մը, գունոյ խառնութիւն մը՝ որ մինչև այն տանն անձանթ էր: Չարմանալին այն է՝ որ Ռաւալէր Սկոտ կը պահանջէր որ իւր գլուխ գործսցնէր, Ռեքլիքթէյ վիպակները, քոյի տակ՝ առանց իր սնուան հրատարակութիւն: Ինք կ'ընտրէր իրեն ազնուական մարդ մը ճանչցուիլ, իւրեւ Էպպոլոյր-Փորաի սկրք, քան թէ հեղինակ մը: Բայց քննադատներ իսկոյն թափանցեցին այս գաղանկաց մէջ:

Էպպոլոյր-Փորա՝ ախտաստեղծ մ'իկաւ վիպասանին սքանչացոյններուն, սրանք կը պատկանէին ամէն գառակարգի, ամէն սեռակ ընկերութեանց և ամէն սպորտեան: Հնո կարգաւ կը թափուէին ուղեւորներու նախակները, Հնո կը գտնուէին ժամանակին գրիթլ բոլոր պատկերաթիւթները: Ռաւալէր Սկոտ պարոն անուանեցաւ (1820ին): Ինք շարունակեց անխնայ ծախքեր ընել իւր կալուածին գեղեցկութեան համար, զոր կրկին

շինել և զարդարել տուս 1824ին: Խուան-
տա ճանապարհորդեց այնպիսի եղանակա-
ւոր մեծագոյն հարստանները միայն կ'ընեն:
Պաղպակի պէս ինքն ալ չափազանց կ'աշխա-
տէր, իւր բաց մնացած և ամէն օր անոդ
պարտուց հաշիւը գոցելու համար. սակայն
այս պարտքերը բնաւ չզոցուեցան, հակա-
ռակ իւր վեպերուն դատած ամենամեծ յաջո-
ղաւթեանց: Քեկէրտարբե և Նրափակեղ լայս
սեռան 1821ին: Փիփրիօ օֆ տոյր փիք և
Գրանկէյն Տ/արաւորտ 1823ին: Խաչալկրաց
գրոյցները 1825ին, առանց հաշտելու ու-
րիշ նուազ ծանօթ արաստարթիւնները, ա-
սանց հաշտելու իւր հրատարակչական աշ-
խատութիւնները, ինչպէս Շէքրփիքի հրատա-
րակութիւնը (1822), որ յետոյ հնափառու-
նեւու ծախուեցաւ: Իւր սպաղարայները սնան-
կացան: Ինք անոնցմէ կանխիկ վճարմունք
կ'ուզէր, և իւր անոնց հետ սնեցած գրա-
մական խնդիրներուն վերջոյ այն եղաւ՝ որ
ինքը բարբառովն կայտած մնաց սպաղարո-
ւներուն հետ: Սկստ կը գրէ. « Էս կ'ուզեմ
իրենց հպատակ ըլլալ՝ բոլոր կենացս մէջ,
փորել իմ երեւակայութեանս բոլոր՝ ազա-
մանդներ զանելու համար, որպէս զի բրած
խոստամներս կատարեմ և ս'չ թէ հարստա-
նամ »: Իւր բարեկամներն իրեն օգնութեան
հասան, և ամենէն աւելի պահանջուող պար-
տաւորներուն գրամները վճարեցին: Այս
ժամանակս Ռալփը Սկոտ կորսնցուց իւր
ամուսինը (1828), հիւանդութիւններն կրեց,
և վայրկեան մ'եկաւ՝ որ նոյն իսկ անկա-
րող եղաւ գրելու: Չէր կրնար կենալ, և յետ
Նոյարտեմբեր վարրի մը (1827, 9 հասար),
ձեռք զարկաւ Սկոտիոյ պատմութեան մը՝
տղայոց համար գրուած, որ երևցաւ Պապու
մը գրոյցները (1827-29, 3 հատոր) վեր-
նագրուլ: յետոյ կրկին հրատարակութիւն մը
իւր երկերուն՝ ինքնակենսագիր յատջարա-
նով մը: ապա ուրիշ վիպասանութիւնները,
որոնցմէ մին, Փերրի շերտիոյ սպախիւր
(1828), իւր հին կորովը կը յղեցնէ:

1830ին կաթուածէ մը զարնուեցաւ. նոյ-
նը կրկնուեցաւ 1831ին, և զինք շատ տկա-
րացուց: Իւր իտալիա բրած ճամբարգա-
ւթիւնը զինքը չառողջացուց: Ի զարձնի՝ եր-

բող սնկամ մ'ալ կաթուածահար եղաւ,
բայց այս հարուածն ալ զինքը չկրցաւ
խորտակել, և կարող եղաւ խզողը փորտ
վերադառնալ՝ որ մեռաւ: Մէկ միլիոնէն ա-
ւելի պարտք ձգեց:

Գերազանց սիրաւ, Ռալփը Սկոտ, սի-
րուեցաւ բոլոր անոնցմէ՝ որոնք մտաւն զինք
ճանչցան. պաշտաւեցաւ՝ իւր սողաքներէն,
իւր ծնողքէն, իւր ծառայիներէն: Այս ան-
ձնական հմայքը՝ իւր գրութեանց մէջ ալ
թափանցեց՝ ազդելով իւր անթիւ ընթերցող-
ներուն վրայ: Շատեր իւր զիմանկարը շե-
նած են, որոնցմէ լաւագոյններն են Ռէյ-
սլորն (1808), Կորսոն (J. W.) (1820),
և Թոմաս Լուսթընսինը (1822): Իրեն ար-
ձանն ալ կանգնուեցաւ Լաիմբուրգի մէջ
1864ին:

Յիշատակները դարձեալ իւր գրուածներէն,
Մարթին (1808). Լանկին օրերոյը (1810).
Տակ Ռոստրիքի տեսիլը (1811). Կղզիներու
իշխանը (1815). Վարքիոյ ձախտամար-
տը (1815). Պորտիսի իւր սպաղարներուն
գրած նամակը (1815). Իմ պանդուկայտիս
գրոյցները (1817-19, 8 հատոր, 12 ծալ).
Անկրկիոյն Հարոյս (1817). Ի ինգլիս եր-
չանկարտեան (1817). Երազատեար (1819).
Մեհաստուեր (1820, 3 հատոր, 8 ծալ).
Վանտայրը (1820, 3 հատոր, 8 ծալ). Հա-
լիտե Բրայնը (1822). Նիկիի հարստա-
րիւնը (1822, 3 հատոր, 8 ծալ). Ս. Հա-
նակի յրտար (1824, 3 հատոր, 8 ծալ).
Ռեպորտըրա (1824, 3 հատոր, 8 ծալ).
Վաղարտը (1826, 3 հատոր, 8 ծալ). Քրո-
նիկան (1827 և շարունակութիւն):

Մարգարիտա Միթթ Բորտայր (1828).
Անեա շէլլրայքի (1829, 3 հատոր, 8
ծալ). Գիտարանակոն կամակներ (1830).
Կամեկ Հարքերտու Փորիլի (1832):

Իւր բանաստեղծութիւններն հատաբա-
ցան (1820, 12 հատոր, 12 ծալ) և 1830,
12 հատոր, 8 ծալ): Իւր վիպասանութիւն-
ներն (որոնք ամէն լեզուով թարգմանու-
եցան և որոնց ազդեցութիւնը ի նպատակ
մտնելիք զգորցի սարածման ի Գաղղիա՝ լաւ
ծանօթ է), Անդրիլ մէջ հատաբական բազ-
մաթիւ հրատարակութիւններ սնեցան, ս-

րոնց ամենընտիրներն են, կտակի Տրատարակութիւնը՝ Հեղինակին ծանօթութեամբբ հանդերձ, (1829-1833, 48 հատոր). Պրաքինը՝ (1852-54, 25 հատոր, 8 ծալ). Տրիպուրիկը՝ (1892-94, 25 հատոր, 8 ծալ). Վերջապէս Անտրիու Լանկ հմուտ մատնագրի Տրատարակութիւնը (1892-94, 48 հատոր, 4 ծալ): Գոսիթ Տակչասու 1890ին Տրատարակեց Ռաշալը Սկստի վերջին Ռրագրորիւնը և 1894ին ալ Բնանեկոն նամակները:

Ռաշալը Սկստի գործերէն հայերէն թարգմանուած է Խլստեկ. (Զմիւնիւս, 1872):

Բ Ի Յ Տ Ս

Ճոն Քիլյոս ծնած է Մաւրփալայի մէջ, Լանտայի քով, 1795, հոկտեմբեր 23ին, մեռած է ի Հոսովմ 1821, փետրուար 23ին:

Յետ նախափորձ մ'ընելու, Տոքը՝ Սիւեւերի եմանտրեամբ բանաստեղծական գրուածով՝ որ աննշան թնաց, հասարակաց սշաղարթիւնը իրեն ձգեց ինչպիսիս (1818) բանաստեղծական վիպասանութեամբբ, որ գրուած էր ճոն և անիստուն երեսակայութեամբ: Երաստակը Հանդէս և Պրիքսուտու Մակաղիկի մէջ սաստիկ քննադատեցին և րիտասարդ բանաստեղծը, որ կարիւրութիւն ընծայելով իրեն վրայ եղած քննադատութեանց, խիռոյն երբորդ հատոր մը շաբաղրեց, Աստուպը և Քերարիւնը (1821) վերնագրով, որ զինք բարձրացուց անդդալեքի բանաստեղծներու աստջին կարգին մէջ: Այս հատորին մէջն է այն հրաշալի իյփերիւնը, որուն համար Պայրնի կ'ըսէ թէ ներշնչուած է Տրատանիւնի և որ կը հաւատարի Եսկիկուկի փոխութեանը: Մանաւանդ այս գրքին զիջարանական կամ Միջին դարու նիւթերուն մէջ՝ Քիլյոս իւր շրջացոյցի ստղանքը կը ճառագայթէ: Այլնչ կը հաւատարի Մեծին Բրիտանիոյ մասնագրարթեան մէջ թէ՛ իրր գոյն, թէ՛ իրր մեղեդի, հետագայ ստանաորներուն. Երգ սա Սիլսակն, Երգ սա Պակ և Բունակն Մոփոր: Ս. Ալլենի նախատեհորը՝ վրայառանկան ճիւղին կրնայ օրինակ մը ծառայել:

ժառանգական հիւանդութիւն մը, թոքախոր, տարրադպիկ կիրքով մը ծանրացած, բուն և վեց տարուան հասակին մէջ զինք գերեզման տարու՝ ի Հոսովմ, ուր կը հանգչի Շէլլէյ բանաստեղծին քով: Ռ. Մրնթթը Միլնէս հրատարակեց իւր անտիպ գրութիւնները, Կեանագրարիւն, Կամակ և Գրական Մեղացոյցը Քիլյոսի (1848):

Քիլյոս Անդդիոյ Անտրև Շէնիւն կուտած է:

Ռ Ո Ճ Է Ր Ս

Ռոճէրս Սամուէլ, ծնած է Սիօքի-Նիօ-Վիկիւրնի մէջ 1763, յունիս 30ին, մեռած 1855, գեկտեմբեր 18ին:

Սիգանուարի մը սրղին էր, աշխատեցաւ հայրենական գրասենեակներուն մէջ, և յիւսայ տակ և մեծ հարատութեան մը ժառանգեցաւ: Այլվն կանուիւն յուցած էր գրական յնդուտակութիւն և հրատարակած էր քանի մ'աւանուարներ՝ իրր նախափորձեր: Ռուսի, կըր տոխիւն կկա, խիռոյն ամէն գործ թուղուց՝ աւելի եւս ինքզինք գրակամութեան նուիրելու համար: Մեծ բարեկամ էր Ֆրեքսի, Շէրլուանի, Հօրն թուրքի, Հօլքարպոտ Սգարրի: Իւր սունը բաղաբաղկուական և մտաւորական կեցրն մ'ըրու, որ Անդդիոյ մէջ մեծ ազդեցութիւն գործեց գագափորներու վրայ:

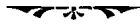
Ռոճէրս ճմարիա թագաւոր մ'եղաւ և գաստատաններ կուրեց՝ առանց արղեյբի Ամինարարի և շատ տատանձեան, կը սարգիւր ու փոխ կու տար՝ առանց հաշուելու: Բայց լեզուն չար էր. շատ որտիտու ըլլալով՝ կը վախճային իւր կրկնանրներուն ճաշակաւոր մարդ, Փարիզ կկու: 1802ին և յունիսից Լուվրի թանգարանը, ուր գլուխ գործոցներու երկար ուսումնասիրութեամբ՝ աւելի եւս հմայացաւ: Խառլիս ճմարորդեց 1802ին, և երկար ժամանակ թնաց Բիզույի մէջ՝ Շէլլէյի և Պայրնի հետ: Ռոճէրս թուղուց արհեստական կարեւոր հուաբաժունը և զեղեցիկ գրատուն մը՝ զոր իւր մահէն յետոյ ծախեցին 1, 250, 000 փրանկի: Ինք շատ գմտարութեամբ կ'աշխտակը, և քիչ

բան գրած է: Յիշենք Կեղոս աւերպոպոսը: սառնական վրայ (1786). Յիշարարեան նա- ձոյքներ (1792). ոս իր գլուխ գործոցն է և 15 անգամ՝ ապագրուեցաւ. Դամուկ սա բա- յեկամ մը (1798). Կարմիրս (1810). Ճե- բրյիկե (1814). Մարգիլայիկ կեանք (1819).

Խոտլիս (1822-28, 2 հատոր): Առնճերոյ գեղեցիկ կենդանագիր մը կայ թո՛վմա իւ- լինչի ձեռքով նկարուած, և սրիչ կիսան- գրի մը Տէնդէնէն քանդակուած: Է. Ա. ՅՈՎԱՆԻՍՅԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆ

ԽԱՉԱԿԻՍԻ ԲԱՆԱԿՆ ԵՐՈՒՍԱՂԵՄ ԿԸ ՀԱՍՆԻ

ՍԱՉԵԱՐՈՒԹԻՒՆ ՍԻՐՈՑ ԿՐՈՒԳԿԵՐՈՒ

ԱՌԱՋԻՆ ԽԱՌՆՈՒՐԴԲ ՊԱՏԵՐԱՋՄԻՆ

ՐԻՆ սխալն յառաջընկաց՝ իբրևս զեռպան հասնելով՝ Աւետիք կը բերէր Արուսեակին զալլասանն, Մինչդեռ սա պանունագեղ՝ գրախաէն քաղուած վարդերով՝ Ոսկէշող գլուխը կապէր շրքեղ պըտակ ծաղկազարդ. Երբ բանակն ամբողջ զէնքի տակ ահա կազմ աւ պատրաստ՝ Մեծաթունց խօշխնով կը խրդուբտար բարձրաշինդ, Գալարափոց շեփորներուն շտապմանէն իսկ կանուխ, Որք շուտով քաղցրանուաջ ձայնով զլուարթ հրնչեցին:

- 2. — Զօրազուին իմաստնախոհ՝ Թեթեալի սանձելով՝ Կուղղէ կը յորպրէ եռանդնալառ փափաքնին. Զի զիրին էր մանաւանդ Քարիւրդիսի յորձեռունդն Ալիքնիրն ընթացքնէն ետ գարձրնել քան թէ զիրենք, Կամ զըսպել Քորէանն՝ երբ Ապենեան կողից զէմ Կր բաղխի, և ծովուն տակ կ'ընկըմէ շաա Դուեր. Ուտաի կարգ կանոնով՝ զիրենք յառաջ կը վարէ, Շտապ արշաւանօք, բայց օրինօք հապըշտապ.
- 3. — Ամէն մէկն իւր սըրբախն թեւ ունի, թեւ սոքերուն, Եւ չէ բնաւ գիտակից սրարշաւ հապճեպ ընթացքնն: Բայց երբ որ արեգակըն զէպ ի բարձր ելլելով՝ Չոր գաշտաց վրայ կ'արձրէ ճառագայթնիրն իւր կիզիչ, Յանկարծ կը տեսնուի Երուսաղէմն հեռուէն, Յանկարծ ցոյց տալ կը սկրսին Երուսաղէմն իրարու,